

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.862 van 26 september 2013
in de zaak A. 209.054/IX-8026**

In zake : Leon BAUWENS
woonplaats kiezend te 3510 Kermt
Diestersteenweg 63

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de voorzitter van het directiecomité ad interim van de Federale Overheidsdienst Justitie van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag van Leon Bauwens voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar voor een termijn van één jaar wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 september 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofd veiligheidsassistent bij het directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen, en meer in het bijzonder bij het Veiligheidskorps. Hij is in die hoedanigheid belast met de taak van overbrenging en begeleiding van gedetineerden.

3.2. Op 31 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar, en dit voor de duur van één jaar.

3.3. Op 5 november 2012 geeft de onmiddellijk hiërarchische meerdere van verzoeker het volgende advies met betrekking tot de voornoemde aanvraag:

- wat de gepastheid van de indiensthouding voor de instelling betreft:

“positief advies
heeft ervaring – kennis van zaken en juiste ingesteldheid
jaarlijks medisch onderzoek 19/09/2012: positief geëvalueerd.”

- wat de meest geschikte duur voor deze indiensthouding betreft:

“1 jaar.”

Op 8 februari 2013 geeft de directeur-generaal van het directoraat-generaal EPI op zijn beurt het volgende advies met betrekking tot deze aanvraag:

- wat de gepastheid van de indiensthouding voor de instelling betreft:

“Negatief advies.

Wij geven een negatief advies voor de indiensthouding van de heer Bauwens Leon.

De job van hoofd veiligheidsassistent is een zware job, [die] veel stress met zich mee brengt. De heer Bauwens heeft sedert zijn overplaatsing van Defensie naar het Veiligheidskorps steeds in zware omstandigheden (wapendracht, overbrenging en begeleiding van gedetineerden, ...) gewerkt. Daar hij overgekomen is van Defensie kon hij genieten van de gunstige maatregel en op eigen aanvraag een pensioenaanvraag indienen vanaf 56 jaar, wat hij niet heeft gedaan. De job vraagt tevens een continue zware fysieke en mentale conditie waardoor wij deze indiensthouding niet kunnen toestaan.”

- wat de meest geschikte duur voor deze indiensthouding betreft:

“Geen.”

3.4. Op 5 maart 2013 neemt de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie zijn beslissing, die luidt als volgt:

“Geweigerd omwille van dezelfde redenen die hierboven vermeld werden.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

3.5. Met een brief van 8 maart 2013 wordt verzoeker op de hoogte gebracht van het negatief advies van de directeur-generaal van het directoraat-generaal EPI en van de bevestiging van dit advies door de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie. Verzoeker wordt er tevens op gewezen dat hij derhalve op 1 augustus 2013, zijnde de eerste dag van de maand

volgens op zijn 65ste verjaardag, met pensioen zal zijn. Er wordt hem gevraagd om het formulier “pensioenaanvraag” in te vullen en te ondertekenen en vervolgens te versturen naar de Pensioendienst voor de Overheidssector (PDOS).

3.6. Met een brief van 28 maart 2013 wordt verzoeker opnieuw aangeschreven door verwerende partij. Daarin wordt vermeld dat deze brief de brief van 8 maart 2013 vervangt. Aan verzoeker wordt zijn aanvraagformulier “indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar” overgemaakt samen met de beslissing van de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie. Hij wordt er ook op geattendeerd dat hij op 1 augustus 2013 op pensioen gesteld zal worden en opnieuw wordt hem gevraagd om het formulier “pensioenaanvraag” in te vullen en te ondertekenen en vervolgens te versturen naar de PDOS.

In de brief van 28 maart 2013 wordt ook de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, alsook de daarbij in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, vermeld.

Deze brief wordt aangetekend verzonden aan verzoeker op 29 maart 2013, door bpost bij verzoeker aangeboden op 2 april 2013 en uitgereikt op 3 april 2013.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4.1. Daar aan de grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen is voldaan – wat uit de hiernavolgende analyse zal blijken – dient ambtshalve een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing te worden gevoerd.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing van 5 maart 2013 een eerste maal aan verzoeker zou zijn ter kennis gebracht met een brief van 8 maart 2013. In deze brief wordt echter geen melding gemaakt van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de daarbij in

acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, wat betekent dat de beroepstermijn slechts een aanvang neemt vier maanden na kennisgeving ingeval wordt aangenomen dat verzoeker met deze brief effectief in kennis werd gesteld van de eerste bestreden beslissing. Uit het administratief dossier valt evenwel niet af te leiden dat deze brief effectief (aangetekend) verzonden werd aan verzoeker. De bewijslast ingeval van betwisting over de vraag of en wanneer de verzending precies is gebeurd, rust op verwerende partij. Het staat niet vast dat verzoeker door deze brief effectief in kennis is gesteld van de eerste bestreden beslissing. Bovendien werd de brief van 8 maart 2013 vervangen door de brief van 28 maart 2013.

4.3. Wat daarentegen wel vaststaat en blijkt uit het administratief dossier, is dat de eerste bestreden beslissing effectief ter kennis is gebracht aan verzoeker met de brief van 28 maart 2013. Deze brief is op 29 maart 2013 aangetekend en met ontvangstbewijs verstuurd naar verzoeker en werd op zijn adres door bpost aangeboden op 2 april 2013 en uitgereikt op 3 april 2013, wat blijkt uit stuk 7 van het administratief dossier en wat verzoeker overigens erkent in zijn verzoekschrift. Dit betekent dan ook dat de beroepstermijn een aanvang neemt op 4 april 2013 en verstreken is op dinsdag 4 juni 2013.

4.4. Welnu, het verzoekschrift is op 3 juni 2013 ingediend bij de Raad van State en is bijgevolg tijdig.

V. Uitbreiding van het voorwerp van de vordering

5.1. Bij aangetekende brief van 5 september 2013 vraagt verzoeker het voorwerp van de vordering tot schorsing uit te breiden tot het besluit van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Justitie genomen op 1 augustus 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan de functie van verzoeker als “hoofd veiligheidsassistent bij de Politiezone Hasselt - het veiligheidskorps” met ingang van 1 augustus 2013 en waarbij het hem vergund is vanaf dezelfde datum zijn pensioenaanspraak te doen gelden.

5.2. Voornoemd besluit is onlosmakelijk verbonden met de thans bestreden beslissing van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag van verzoeker voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar voor de duur van één jaar wordt geweigerd. Bij eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing heeft het besluit van 1 augustus 2013 geen reden van bestaan, besluit dat ingeval van schorsing van de eerste bestreden beslissing ook dient te worden geschorst.

5.3. Het wordt niet betwist dat voornoemde brief van 5 september 2013, de eerste wettige procedurele mogelijkheid was voor verzoeker om de uitbreiding van de vordering tot schorsing te vragen. Uit het debat is gebleken dat verwerende partij instemt met deze uitbreiding, zodat ze ontvankelijk is en huidige vordering tot schorsing tevens is gericht tegen voornoemd besluit van 1 augustus 2013.

VI. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

7. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

8. Verzoeker betoogt dat in het advies van de directeur-generaal waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund en waarnaar de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie uitdrukkelijk verwijst in essentie wordt gesteld dat de job van veiligheidsassistent een zware job is die veel stress met zich meebrengt en die een continue goede fysieke en mentale conditie vraagt. Dit is volgens verzoeker een algemene (en overigens correcte) opmerking, doch hiermee wordt niets vermeld over zijn geschiktheid om deze job nog een jaar langer uit te oefenen. Over dit laatste wordt niets gezegd, de directeur-generaal heeft zijn verdere geschiktheid niet onderzocht.

Verzoeker wijst er voorts op dat zijn onmiddellijke overste deze oefening wel heeft gemaakt en op die basis en onder verwijzing naar het jaarlijks medisch onderzoek van 19 september 2012 besluit dat verzoeker wel degelijk de vereiste medische geschiktheid bezit en bovendien ervaring, kennis van zaken en de juiste ingesteldheid heeft.

Het advies van de directeur-generaal is dus in manifeste tegenspraak met het advies van de onmiddellijke overste enerzijds en met het objectief medisch verslag van 19 september 2012 anderzijds, zonder dat voor die tegenstrijdigheid zelfs maar enig valabel argument wordt aangevoerd.

Tot slot legt verzoeker nog een aantal documenten voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk over de vereiste mentale en fysieke conditie beschikt en die aantonen dat het advies van zijn onmiddellijke overste van 5 november 2012 volkomen juist is.

9. Verwerende partij repliceert in haar nota dat uit het advies van de hiërarchische overste niet blijkt dat verzoeker de functie na de leeftijd van 65 jaar nog kan uitoefenen. Uit dat advies blijkt enkel dat verzoeker kennis van zaken heeft en een juiste ingesteldheid en een positieve medische evaluatie heeft gekregen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de bijzonder lastige werkomstandigheden die de functie van “hoofd veiligheidsassistent” met zich meebrengt tot de conclusie leiden dat verzoeker deze functie niet kan uitoefenen na de leeftijd van 65 jaar. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit de omstandigheid dat verzoeker een positieve medische beoordeling heeft gekregen, volgt niet dat de overheid geen andere mening dan de arbeidsgeneesheer toegedaan kan zijn. Evenmin kan het argument dat hij niet vaak wegens ziekte afwezig was anders doen besluiten.

Beoordeling

10. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Zij moeten kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Zij moeten de beslissing dus rechtens kunnen dragen en verantwoorden. Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad van State derhalve onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen.

11. Voor de motivatie van zijn beslissing van 5 maart 2013 steunt de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie zich op de motieven die de directeur-generaal van het directoraat-generaal EPI heeft opgegeven in zijn advies van 8 februari 2013 over de aanvraag van verzoeker om na de leeftijd van 65 jaar in dienst te blijven.

Uit de lezing van de motieven van dit advies van 8 februari 2013 blijkt dat de weigering enkel en alleen is toegespitst op de omschrijving van en de

vereisten voor de job van hoofd veiligheidsassistent, zonder dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker daaraan niet zou voldoen. Wat specifiek de persoon van verzoeker betreft, wordt er enkel op gewezen dat hij steeds in zware omstandigheden heeft gewerkt en dat hij niet vanaf 56 jaar een pensioenaanvraag heeft ingediend. Hierdoor wordt geenszins verduidelijkt waarom verzoeker niet langer geschikt wordt geacht om die specifieke job nog een jaar langer uit te oefenen.

In het advies van de onmiddellijk hiërarchische overste van verzoeker, dat voorafging aan het voormelde advies van de directeur-generaal van het directoraat-generaal EPI, worden daarentegen wel concrete en relevante elementen aangegeven op basis waarvan een positief advies werd verstrekt. Het negatief advies van de directeur-generaal staat diametraal tegenover het advies van de onmiddellijk hiërarchische meerdere van verzoeker, zonder dat in het advies van de directeur-generaal concrete elementen worden aangehaald die verantwoorden waarom wordt afgeweken van het advies van de onmiddellijk hiërarchische meerdere van verzoeker.

In haar verweer gaat verwerende partij uit van een onvolledige en onjuiste lezing van het advies dat door de onmiddellijk hiërarchische meerdere van verzoeker werd verstrekt. Verwerende partij gaat eraan voorbij dat in dat advies uitdrukkelijk wordt vermeld dat het om een “positief advies” gaat, waardoor wordt ingegaan op de aanvraag van verzoeker, wat impliceert dat de hiërarchische meerdere heeft geadviseerd om verzoeker in dienst te houden na de leeftijd van 65 jaar voor een termijn van één jaar.

Het advies van de directeur-generaal blijft beperkt tot een algemene beschrijving van wat de job van hoofd veiligheidsassistent inhoudt, zonder dat argumenten worden aangehaald die specifiek verzoekers situatie betreffen en die ertoe zouden nopen hem niet langer in dienst te houden na de leeftijd van 65 jaar, zonder dat argumenten worden aangehaald die de argumenten van het positief advies van de onmiddellijk hiërarchische meerdere weerleggen. Er

wordt bijgevolg niet concreet aangegeven waarom de verzoeker niet in dienst zou kunnen worden gehouden na de leeftijd van 65 jaar.

De eerste bestreden beslissing, die op 5 maart 2013 werd genomen door de voorzitter van het directiecomité ad interim van de FOD Justitie en waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar het voormelde advies van de directeur-generaal van het directoraat-generaal EPI, is dan ook niet gesteund op relevante, pertinente en draagkrachtige motieven.

12. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden en is het enig middel ernstig.

B. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

13. Verzoeker voert aan dat door de bestreden beslissingen zijn indiensthouding niet wordt verlengd met één jaar en dat hij bijgevolg verplicht wordt op 1 augustus 2013 met pensioen te gaan. Hij stelt dat zijn aanvraag voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar volledig in overeenstemming is met de tijdsgeest en de oproep vanwege de overheid om mensen langer te laten werken, wat de bestreden beslissingen voor hem onbegrijpelijk maakt.

Verzoeker merkt op dat hij zijn werk met hart en ziel doet en dat hij over de vereiste mentale en fysieke vaardigheden voor het verder uitoefenen van zijn functie beschikt, wat bevestigd wordt door de medische attesten. Het weegt dan ook zwaar op hem dat hij ten gevolge van de bestreden beslissingen zijn functie niet verder zal kunnen uitoefenen en hij verplicht op pensioen zal moeten gaan. Ook het feit dat hij afgeschreven wordt als zijnde fysiek en mentaal niet meer geschikt, valt hem zwaar. Dit is voor hem dan ook een zeer ernstig moreel nadeel.

Voorts wijst verzoeker op de ernstige financiële impact van de bestreden beslissingen. Ten gevolge van zijn daaropvolgende pensionering op

1 augustus 2013 zal zijn inkomen immers drastisch dalen. Gezien zijn situatie als alleenstaande, verantwoordelijk voor twee minderjarige kinderen en een hypotheeklast van 536 euro per maand die nog gedurende twee jaar moet worden afgelost voor zijn woning, had verzoeker dan ook nog minstens één jaar langer in dienst willen blijven.

Verwerende partij heeft er volgens verzoeker bovendien toe bijgedragen dat hij genoodzaakt werd om een beroep te doen op de kort geding procedure. Zij heeft de eerste bestreden beslissing immers slechts genomen twee maanden na het verstrijken van de termijn waarbinnen zijn aanvraag normaal gezien afgerond had moeten zijn. Deze beslissing werd pas drie maanden na het verstrijken van die termijn aan verzoeker ter kennis gebracht. Deze gang van zaken verergert het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het nadeel dat hij dreigt te ondervinden door de bestreden beslissingen kan enkel worden ongedaan gemaakt via een schorsing, aangezien hij tegen zijn wil op 1 augustus 2013 gepensioneerd dreigt te worden, wat inmiddels is gebeurd (zie randnummer 15). Zonder schorsing van de bestreden beslissingen zal de aangevraagde verlenging reeds (bijna volledig) verstreken zijn op het ogenblik dat er een arrest ten gronde tussenkamt. Het nadeel dat verzoeker dreigt te ondergaan kan niet meer goedge maakt worden wanneer de duur van de aangevraagde verlenging reeds is verstreken. In die zin is dit nadeel niet alleen “moeilijk te herstellen”, maar zelfs “onherstelbaar”.

14. Verwerende partij wijst erop dat de eerste bestreden beslissing reeds met een gewoon schrijven van 8 maart 2013 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, minstens bij verzoeker op 2 april 2013 werd aangeboden en door hem op 3 april 2013 werd afgehaald. Verzoeker heeft voorliggend verzoekschrift echter slechts op 3 juni 2013 ingediend. Hij heeft derhalve minstens 62 dagen gewacht alvorens een verzoekschrift in te dienen tegen de eerste bestreden beslissing, ondanks dat hij voorhoudt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich op 1 augustus 2013 zal voltrekken. Verzoeker heeft volgens verwerende partij dan ook niet de vereiste diligentie aan de dag gelegd om het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel te vermijden. Daarom kan er geen sprake zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Wat het aangevoerde moreel nadeel betreft, wijst verwerende partij op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat een moreel nadeel in beginsel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert. Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts niet dat verzoeker fysiek en mentaal afgeschreven zou zijn. Er kan volgens verwerende partij dan ook geen sprake zijn van een moreel nadeel.

Verwerende partij merkt voorts op dat verzoeker geen enkel stuk heeft toegevoegd dat zijn argumenten met betrekking tot zijn financiële moeilijkheden ondersteunt. Daarom kan er geen sprake zijn van een financieel nadeel. Bovendien zal verzoeker een overheidspensioen genieten en wordt als dusdanig niet aangetoond dat hij een dermate ernstig financieel nadeel zal lijden dat hem in een precaire toestand zou brengen waardoor alleen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen soelaas kan bieden.

Voor zover verzoeker kritiek uit op het feit dat de termijnen niet werden nageleefd waarbinnen de overheid zich over zijn aanvraag tot verlenging van de loopbaan had moeten uitspreken, heeft hij volgens verwerende partij geen belang om hieruit een nadeel te putten. Deze termijnen zijn immers termijnen van orde en de eerste bestreden beslissing werd hem bovendien betekend op 2 april 2013 en dus vier maanden vóór zijn oppensioenstelling. Zelf heeft hij twee maanden gewacht om een beroep in te dienen. Bovendien is deze omstandigheid vreemd aan de vereiste van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Indien verzoeker zou oordelen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich op 1 augustus 2013 heeft voltrokken, dan had hij volgens verwerende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen instellen. Hij liet dit evenwel na. Er is dan ook geen sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Beoordeling

15. Het nadeel dat voortvloeit uit de bestreden beslissingen bestaat erin dat verzoeker na de leeftijd van 65 jaar niet langer in dienst kan blijven voor de periode van één jaar en dit met ingang van 1 augustus 2013. Om dit te verantwoorden voert verzoeker een aannemelijk materieel en moreel nadeel aan dat werd uiteengezet onder randnummer 13 en waarbij de Raad van State zich aansluit.

Met verzoeker wordt vastgesteld dat deze nadelen met een eventueel vernietigingsarrest niet (volledig) kunnen worden hersteld. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zonder voorafgaande schorsing, kan niet volstaan om aan verzoeker een genoegzaam herstel van het door de eerste bestreden beslissing teweeggebrachte nadeel te waarborgen.

Bovendien dient het besluit van 1 augustus 2013 houdende pensionering van verzoeker bij huidige schorsingsprocedure te worden betrokken, vermits dit besluit rechtstreeks voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing en als een gevolgakte dient te worden beschouwd.

Op het ogenblik dat de Raad van State zich kan uitspreken over het beroep tot nietigverklaring, zal de duur van één jaar die ingaat op 1 augustus 2013 reeds voor het grootste deel of zelfs volledig zijn verstreken. In dat geval kan een vernietiging van de eerste bestreden beslissing de verzoeker geen enkel voordeel meer opleveren, daar zijn aanvraag tot indiensthouding enkel betrekking heeft op de periode die loopt tot en met 31 juli 2014. Het nadeel dat verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissingen ondergaat of dreigt te ondergaan, kan dus enkel met een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen worden ondervangen.

Het staat bovendien niet vast dat verzoeker reeds middels de brief van 8 maart 2013 kennis heeft gekregen van de eerste bestreden beslissing.

Deze kennisgeving van de eerste bestreden beslissing is slechts gebeurd bij brief van 28 maart 2013 die op verzoekers adres werd aangeboden op 2 april 2013.

Hoewel verzoeker nog tot 3 juni 2013 heeft gewacht om het voorliggende verzoekschrift in te dienen, ondanks het feit dat zijn oppensioenstelling ingaat op 1 augustus 2013, betekent dit niet dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel meer voorhanden is. Immers, de ernst van het nadeel wordt niet ongedaan gemaakt omdat de vordering tot schorsing op het einde van de beroepstermijn werd ingesteld. Verzoeker, van wie bij het instellen van zijn vordering tot schorsing wordt verwacht dat hij ernstige middelen aanvoert en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonst in zijn verzoekschrift, en die in beginsel geen nieuwe gegevens tijdens het verdere verloop van de rechtspleging mag aanbrengen, moet dan ook over de volledige wettelijke termijn kunnen beschikken om zijn vordering tot schorsing zo accuraat mogelijk te formuleren.

Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker reeds op 31 oktober 2012 zijn aanvraag voor indiensthouding heeft ingediend, ruimschoots vóórdat hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt. Er werd uiteindelijk slechts een beslissing genomen op 5 maart 2013, ruim vier maanden later. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat bij de totstandkoming van deze beslissing de in de reglementering voorziene termijnen niet correct werden nageleefd, wat in het kader van een goed bestuur betreurenswaardig is. Bijgevolg is verwerende partij grotendeels verantwoordelijk voor het feit dat de datum van 1 augustus 2013 steeds vlugger is genaderd, zijnde de eerste dag van de maand volgend op de dag waarop verzoeker 65 jaar werd, wat de datum van oppensioenstelling uitmaakt, bij een weigering van de aanvraag van verzoeker. Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het niet in acht nemen van de termijnen waarbinnen zij zich had dienen uit te spreken over verzoekers aanvraag tot verlenging van zijn loopbaan, vreemd is aan de vereiste van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het zou verwerende partij sieren om een einde te stellen aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van 14 dagen na de kennisgeving van huidig arrest.

16. In de mate dat verwerende partij het verzoeker ten grieve duidt, geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te hebben ingesteld, waardoor hij zelf niet heeft verhinderd dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken, wordt erop gewezen dat het niet vereist is dat het nadeel “onherstelbaar” zou zijn, doch enkel “moeilijk te herstellen”. Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat een gewone schorsing onmiskenbaar te laat zou komen. Het aangevoerde nadeel zal zich immers nog niet volledig hebben voltrokken en kan in ieder geval door een gewone schorsing nog worden hersteld, zelfs al zou de termijn van één jaar dat verzoeker niet langer in dienst kan blijven reeds zijn ingegaan op 1 augustus 2013. Op het ogenblik dat de Raad van State zich over de voorliggende vordering tot schorsing zal uitspreken, zal deze termijn van één jaar immers nog niet voor het grootste gedeelte zijn verstreken.

17. Bijgevolg is voldaan aan de twee voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de voorzitter van het directiecomité ad interim van de Federale Overheidsdienst Justitie van 5 maart 2013 waarbij de aanvraag van Leon Bauwens voor indiensthouding na de leeftijd van 65 jaar voor een termijn van één jaar wordt geweigerd en van het besluit van dezelfde overheid van 1 augustus 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan de functie van Leon Bauwens en hem wordt vergund zijn pensioenaanspraak te doen gelden.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 september 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons